

**Πώς ναρκοθετούν το μέλλον.
Αιχμή της πάλης των εργαζομένων η υπεράσπιση των δημόσιων υπηρεσιών**

του Γιάννη Μηλιού

Η τρικομματική μνημονιακή κυβέρνηση σήμερα τρίζει. Μαζί της κλυδωνίζεται ολόκληρο το οικοδόμημα της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης, της υποτίμησης της εργασιακής δύναμης, και του ξεπουλήματος του δημόσιου πλούτου που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στο μέλλον για την ανάκαμψη της οικονομίας προς όφελος της κοινωνίας. Το γεγονός του σοβαρού κλυδωνισμού της κυβέρνησης και η πιθανότητα εκλογών είναι ένα θετικό γεγονός από μόνο του. Το ότι προέκυψε ως αποτέλεσμα της κοινωνικής αντίδρασης στο φασιστικής έμπνευσης και εκτέλεσης αφηνιαστικό κλείσιμο της ΕΡΤ ενισχύει το θετικό πρόσημο της συγκυρίας. Πρέπει όμως να είμαστε προσεκτικοί. Η κυβέρνηση δεν υπονομεύεται επειδή αποτυγχάνει η πολιτική της, αλλά αντίθετα επειδή έχει πετύχει πάρα πολύ.

Ας εξηγήσουμε την προηγούμενη παράδοξη διατύπωση χρησιμοποιώντας ένα παράδειγμα. Χθες ο υπουργός οικονομικών συνάντησε το κλιμάκιο της τρόικα για να επιθεωρήσουν την πορεία των εσόδων και της εκτέλεσης του προϋπολογισμού γενικότερα. Με «φρίκη» οι υπάλληλοι της τρόικα διαπίστωσαν ότι υπάρχει «τρύπα» στα έσοδα των ασφαλιστικών ταμείων. Μετά τη συνάντηση διατύπωσαν με θλίψη την αρνητική έκπληξη που τους προκάλεσε αυτό το γεγονός και υπαινίχθηκαν ότι (δυστυχώς) πρέπει να παρθούν νέα μέτρα. Μα ποιον κοροϊδεύει πια όλος αυτός ο θίασος των κομπάρσων; Ποιος στοιχειωδώς νοήμων άνθρωπος δεν περίμενε ότι θα καταρρεύσουν τα έσοδα των ασφαλιστικών ταμείων, καθώς καλπάζει η ανεργία και επεκτείνεται η αδήλωτη εργασία ενώ παράλληλα μειώνονται τόσο πολύ οι μισθοί; Ποιος μπορεί να περιμένει ότι επιβάλλοντας μια υφεσιακή πολιτική το αποτέλεσμα της δε θα είναι η ύφεση; Όχι λοιπόν, οι γκριμάτσες του Στουρνάρα δεν πείθουν κανέναν πια. Τα ασφαλιστικά ταμεία καταρρέουν με σχέδιο γιατί σύμφωνα με την πολιτική τους η κοινωνική ασφάλιση πρέπει να καταργηθεί. Και ο μόνος τρόπος για να καταργηθεί είναι να απαξιωθούν οι κοινωνικοί ασφαλιστικοί φορείς και να «πρέπει» να αντικατασταθούν με ιδιωτικούς.

Αυτή η μέθοδος κατανόησης της στρατηγικής του ελληνικού κεφαλαίου, και της υλοποίησης αυτής της στρατηγικής από το πολιτικό του προσωπικό πρέπει να χρησιμοποιηθεί σε όλες τις περιπτώσεις για να καταλάβουμε τι συμβαίνει. Το ίδιο γίνεται στην παιδεία, το ίδιο στο σύστημα υγείας, το ίδιο στις μεταφορές, παντού

γίνεται το ίδιο για να αλλάξει η νομική μορφή ιδιοκτησίας, και να μετατραπεί το κρατικό κεφάλαιο σε ιδιωτικό, να μειωθούν οι μισθοί, να αναδιαρθρωθούν προς το χειρότερο οι εργασιακές σχέσεις, να ανέβουν οι τιμές των υπηρεσιών κλπ.

Η αλλαγή ιδιοκτησίας σίγουρα σημαίνει νέα πεδία κερδοφορίας που ως τώρα ήταν περιφραγμένα για το ιδιωτικό κεφάλαιο. Σημαίνει όμως και κάτι άλλο: Σημαίνει ότι αποδυναμώνεται η δυνατότητα άσκησης πολιτικής από το κράτος. Είναι ένα ευθύ πλήγμα στην ίδια τη δημοκρατία. Γιατί; Όταν το κράτος δεν μπορεί να ασκήσει αναδιανεμητική πολιτική μέσα σε ένα περιβάλλον κρίσης πώς θα αντιμετωπίσει τις κοινωνικές διαμαρτυρίες που αναπόφευκτα προκαλεί η κρίση; Πώς θα λειτουργήσει το κράτος ως ο μηχανισμός που θα απαλύνει τις επιπτώσεις της κρίσης αναδιανέμοντας τον πλούτο; Η μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος από μόνη της δε θα αρκεί αν έχουν ιδιωτικοποιηθεί οι μηχανισμοί και οι οικονομικοί κλάδοι στους οποίους στηρίζεται η αναπαραγωγή της εργατικής τάξης. Αν το κράτος δεν μπορεί να απαλύνει τις συνέπειες για τους εργαζομένους από την κρίση υπερσυσσώρευσης, τότε το μόνο που του μένει είναι να καταστέλλει. Αυτό δηλαδή που βλέπουμε να γίνεται σήμερα, και αυτό γίνεται συνειδητά. Το σχέδιό τους είναι μέσω της καταστολής να ανανεώνεται συνεχώς η διαδικασία υποτίμησης της εργασιακής δύναμης.

Αλλά πέρα από την αντιμετώπιση της φτώχειας, πώς μπορεί ένα κράτος να καθοδηγήσει την ανασυγκρότηση της παραγωγικής διαδικασίας αν δεν του έχουν απομείνει ούτε καν οι αναπαραγωγικοί μηχανισμοί; Πώς θα καταρτιστούν τα σχέδια για τις υποδομές, για την ανάπτυξη συγκεκριμένων κλάδων όταν τα μόνα έσοδα θα είναι από το φορολογικό σύστημα και μάλιστα υπό τη συνεχή πίεση να μειώνεται η φορολογία του κεφαλαίου; Οι επιδοτήσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση όσο βαθαίνει η κρίση γίνονται με ολοένα και πιο νεοφιλελεύθερα κριτήρια, άρα δεν μπορεί το κράτος να βασιστεί αποκλειστικά σε αυτές με βάση τους τρέχοντες συσχετισμούς.

Για όλους αυτούς τους λόγους λέμε ότι βασικός μας στόχος, άμεση προτεραιότητα της κυβέρνησης της Αριστεράς, θα είναι η ανάκτηση των δημόσιων αγαθών, μια πολιτική που με κριτήριο το δημόσιο συμφέρον θα εξασφαλίσει την πρόσβαση όλων στη δημόσια υγεία και παιδεία, στην ενέργεια, το νερό, τις μεταφορές, την επαρκή σίτιση...

Σήμερα είναι επείγον ως Αριστερά να στηρίζουμε κάθε έκφραση της αντίστασης στην εφαρμογή αυτής της πολιτικής που βασικός σκοπός της είναι να ναρκοθετήσει το μέλλον. Με όποια μορφή κι αν εμφανίζεται, η αντίσταση στις

ιδιωτικοποιήσεις των «κοινών» αποτελεί έκφραση της ταξικής πάλης των υποτελών τάξεων. Η καθημερινή μας παρουσία στην ΕΡΤ πρέπει να επεκταθεί στη στήριξη, με κάθε μέσο, με κάθε τρόπο, όλων των αγώνων που αναπόφευκτα θα αναβλύσουν το επόμενο διάστημα καθώς επίκειται ένταση της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης. Η δυναμική συμμετοχή μας σ' αυτούς τους αγώνες και η επιτυχία τους θα μας δώσει τη δυνατότητα να ξεκινήσουμε από καλύτερη θέση τον κοινωνικό μετασχηματισμό που θα φέρουμε σε πέρας όταν θα γίνουμε κυβέρνηση. Κάτι που πρέπει να υλοποιηθεί το συντομότερο δυνατό.